

Иван Вазов

Старият книгопродавец

Рано станах днеска... Времето възхладно.
Тръпна, няма нищо, аз навикнах май.
Що да не привикна? Не се стои гладно,
грях е за челяка празен да се май.
Три месеца стаят, как водица нося
из това градище... Ех! Намирам хляб;
кончето е здраво, не съм хром, ни сляп,
стар съм и отслабнал, но не ща да прося.
Ауу! Ауу!

II

От най-напред мъчно мене се стори
в меха да наливам вода от Марица.
Но какво да правя? Бог ме тъй дари,
челяк с труд се храни, челяк не е птица.
А видял съм ази и по-леки дни...
Но и туй е харно, да не хуля бога,
ще се труда честно, па колкото мога,
додето прекарам тия старини.
Ауу! Ауу!

III

Трийсет годин бях аз прост книгопродавец,
книги вред разнасях и наука сях
(даже бях учител две години в Правец),
по селата учех, по черквите пях.
Към селянте имах голямо желанье:
продавах псалтири и рибний буквар,
малки календарчета давах им в дар,
само да обикнат българско писанье.
Ауу! Ауу!

IV

А когато хващах аз по някой час
за работи стари да им проповядвам,
как ми те в устата зееха тогаз!
Аз не можех, право, да им се нарадвам.
А бях млад и ази, не усещах труд:

ходех, учех, казвах редом по селата;
кат пристигнех нейде, викаха децата:
„Чичо, я попей ни!“ Станал бях прочут.
Ауу! Ауу!

V

Любеха ме много селяните прости.
Кога си отхождах, викаха ми те:
„Чичо Гърде! Молим, пак ела на гости, книга
да тълкуваш на нашто дете!“
Много книги пръснах: молитви, житиета,
Езопови басни, буквари безчет,
царственици вехти и новий завет,
синтипи, историй за наште царета.
Ауу! Ауу!

VI

И жални историй четях им тогаз.
Но смеха по любят: ази ги опитах.
Как се веселях и смеех с глас,
за хитрий Бертолда кога им зачитах!
Челяк да се смее, и то е добро,
а тоз Бертолд, дявол, истина е смешен:
еднъж кат показах образа му грешен,
сбра се да го гледа цялото хоро.
Ауу! Ауу!

VII

Пет години гних аз в турската тъмница,
Милетий въз мене хвърли клевета,
жена ми от жалост умря с две дечица.
Оттогаз живея самси на света.
Е, сполай на бога, аз един страдая,
честно си изкарвам залька, що ям,
да се плача грях е, да прося не знам,
на света да ходя малко ми остая.
Ауу! Ауу!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5138>]